

Forslag betyde en Indtægtsnedgang for den alene paa dette Punkt paa mere end 90 000 Kr. aarligt. Det vil altsaa sige, at Nedskæringen alene paa denne Post vil kræve en meget betydelig Takstforhøjelse for vore i Forvejen økonomisk daarligt stillede Medlemmer.

Den højtærede Sundhedsminister tror vel heller ikke paa, at Hospitalstaksterne vil falde. Den højtærede Minister har maaske endda i sin Erindring fra den Tid, da han sad som Venstres Enspænderrepræsentant i Københavns Borgerrepræsentation, Toner, der havde en helt anden Klang end Hospitalstakstnedsættelse, Toner, der højlydt sang en gammel Højreviser — for Resten ogsaa en gammel Venstremelodi — i København, ikke om billigere, men om forhøjede Hospitalstakster. Saa heller ikke paa dette Omraade kan Sygekasserne spare Penge.

Lad mig indføre her som en Parentes, at efter min Mening vilde det være rimeligt, naar Sygekasselovens § 14 paalægger Kommunerne, at Sygehusene skal modtage Sygekassepatienter til halv Betaling, at Staten saa ogsaa for sit Vedkommende betalte Halvdelen af Kasserens Udgifter under Sygebehandling i Hjemmet. Thi man maa jo huske paa, at under Hospitalsopholdet sikres der Medlemmerne — foruden Lægebehandling — Kost, Logis, Vask, Lys og Varme, saa det vilde ikke være urimeligt, at Staten, foruden Halvdelen af Lægeudgifterne, ydede Halvdelen af Dagpengehjælpen, der jo skal dække de førnævnte mere materielle Goder, som opnaas under Sygehusbehandlingen.

Jeg skal saa vende mig til den Del af Lovforslaget, som vedrører Medicinudgifterne, og som gaar ud paa, at Statens Tilskud af 1/4 skal bortfalde fra 1. April i Aar. Medicinudgiften i den Kasse, jeg tilhører, andrager over 370 000 Kr. i 1 Aar, og man vil i dette høje Ting forstaa, at det betyder noget for Kasserne, naar en enkelt Kasse er inde med en Risikobyrde paa 370 000 Kr. Der staar i Bemærkningerne til Lovforslaget, at dette, at Medicinudgiften ved Lov af 6. Maj 1921 blev optaget blandt de tilskudsberettigede Ydelser, har ført til et stærkt forøget og neppe altid hensigtsmæssigt Brug af Medicin, og det tilføjes, at man vil samtidig søge at give Kasserne Anvisning paa et mere hensigtsmæssigt

Indkøb og Brug af Medicin. Hvad det første angaar, er det neppe rigtigt; det er neppe rigtigt, at Medicinforbruget i Almindelighed er stigende. Derimod er det rigtigt, at Statstilskuddet er steget, og steget ret stærkt, men det hidrører far mange forskellige Aarsager. For det første, at mange Sygekasser, som ikke tidligere ydede Medicin til deres Medlemmer, begyndte efter at Medicinindtægten i 1921 var gjort tilskudsberettiget, at gaa over til at yde Medicin til deres Medlemmer, som hidtil havde betalt Medicin med dens fulde Beløb af deres egen Lomme. Men andre Kasser gik over til, i Stedet for, som de indtil da havde gjort, at give Medlemmerne halv Medicinindtægt, fremtidig at give 3/4 som fri Medicin — den ene Fjerdedel betales af Medlemmet. Men for det tredje, fordi ogsaa Medicinpriserne i høj Grad er steget. Jeg kan nævne et lille Eksempel, der saa blændende klart anskueliggør, hvor hjælpeløse vi i Sygekasserne staar overfor Medicinspørgsmaalet. Vi fik regelmæssigt hvert Kvartal indtil i Fjor Sommer en Regning fra selve Statens Serum-institut for leverede Antithyreoidin-Tabletter, der benyttes mod den Basedow'ske Syge. De har kostet 2 Kr. pr. Æske, indeholdende 100. I Fjor steg Prisen pludselig til det 7 1/2-dobbelte, fra 2 Kr. pr. Æske til 15 Kr. pr. Æske for nøjagtig samme Kvantum. Men dertil maa man ogsaa erindre, at der stadig prøves nye og ofte kostbare Medikamenter, f. Eks. Insulin, jeg husker, at da man begyndte med Insulin, havde vi i den Sygekasse, jeg tilhører, Patienter, som almindeligvis kostede Sygekassen 1 300—1 400 Kr. aarlig alene i Medicintilskud. Dertil kommer, at den stærkt udvidede Specialbehandling af Sygekassemedlemmer ogsaa har medført et forøget Medicinforbrug, men der maa man jo huske paa, at den udvidede Specialbehandling samtidig har mindsket Hospitalsindlæggelserne til stor Besparelse for Kommunerne, et Moment, som jeg henleder den højtærede Sundhedsministers Opmærksomhed paa.

Naar Ministeren saa i sin Forelæggelsestale siger, som refereret paa Sp. 2387, hvoraf jeg med den højtærede Formands Tilladelse gerne vil citere et Par Linier: „Der vil som en Kompensation for Sygekasserne, fordi de ikke faar Refusion for Medicinindtægt, blive givet dem grundig Anvisning, som udarbej-